

Verkrachte vrouw: Van het kastje naar de muur gestuurd

INA REITZEMA

TEN BOER Pas na heel veel moeite en dankzij de inzet van een advocaat kon ze aangifte doen van verkrachting door drie mannen. Na driekwart jaar is het nog afwachten of ze worden vervolgd. Intussen stapelen de advocaatskosten zich op.

De 43-jarige vrouw uit Ten Boer die aangifte deed van verkrachting door drie mannen in haar eigen woning begin juni vorig jaar, voelt zich in de steek gelaten. Door de politie en het Openbaar Ministerie (OM).

En door de minister, waar ze ten einde raad aanklopte met haar problemen. „Niemand helpt. De harde realiteit is dat mannen een vrouw mogen drogeren en verkrachten, dat er geen hulp is voor het slachtoffer en dat ze ook nog opdraait voor alle onkosten.”

De vrouw doet anoniem haar verhaal. Ze wil niet herkend worden als het slachtoffer van een brute groepsverkrachting.

Haar grote angst is dat de verdachten ermee weggelaten. Die vrees is

niet ongegrond: uit cijfers blijkt dat verdachten van verkrachtingen zelden worden vervolgd. Deze krant meldde vorige week dat slechts 37 procent van de onderzochte verkrachtingsmeldingen bij de politie leidt tot een aangifte. En daarvan sponoreert justitie 58 procent, veelal vanwege gebrek aan bewijs.

Of de drie verdachten van de Ten Boerster zaak zich moeten verantwoorden voor de rechter is nog afwachten. „De officier is de zaak aan het afronden”, is het enige dat een woordvoerder van het OM kwijt wil.

Advocaat Liesbeth Poortman, die de vrouw uit Ten Boer bijstaat, kan er niet bij. Volgens haar zijn er bewijzen genoeg die het verhaal van de vrouw ondersteunen. Een arts in het ziekenhuis constateerde ‘zeer gewelddadig handelen’. „Die mannen moeten worden vervolgd.”

Volgens de advocaat stelt een van de mannen dat hij met instemming seks met de vrouw had. „Dat strookt niet met de waarneming van de arts. De andere twee beroepen zich op hun zwijgrecht.”

De drie verdachten – Roemeense

‘De drie mannen lopen vrij rond en ik kan niet op de politie rekenen’

mannen – werden 12 november opgepakt. Ze zijn binnen twee dagen weer vrijgelaten. Maar ze zijn nog wel verdachten, stelde het OM destijds. De drie hebben niet de restrictie gekregen in Nederland te blijven. „Ze komen uit een EU-land, dan is dat niet gebruikelijk”, aldus het OM.

De vrouw uit Ten Boer voelt zich, net als veel lotgenoten, niet serieus genomen. Ze kende haar belagers en gaf de politie daags na de verkrachting al hun namen en adressen. Ze wilde aangifte doen maar dat lukte pas na drie weken, na tussenkomst van advocaat Poortman.

De Groningse slachtofferadvocaat was zo verontwaardigd dat ze een podcast met het relaas van het slachtoffer wereldkundig maakte. „Ik werd daarna benaderd door zeker

vijftien vrouwen in soortgelijke posities: er werd niet geluisterd, het lukte niet om aangifte te doen, laat staan dat daders werden vervolgd.”

Met een nieuwe wetgeving wil de overheid iedere vorm van seks tegen iemands wil altijd strafbaar stellen. En de politie wil zaken sneller afhandelen. Poortman heeft daar weinig vertrouwen in. „Bij een ernstige zedenzaak moet de politie direct ingrijpen om te voorkomen dat belangrijk bewijs verloren gaat. Als iemand is afgeslacht en de identiteit van de vermoedelijke dader is bekend, dan komt de politie direct in actie. Bij een zedenzaak niet. Dat is niet uit te leggen aan iemand die door drie mannen is gedrogeerd en op een vreselijke manier is misbruikt. Een zedenmisdrijf is een van de zwaarste delicten als je kijkt naar de impact op slachtoffers.”

De vrouw uit Ten Boer heeft psychische klachten overgehouden aan de verkrachting en de nasleep daarvan. „Ik voel me onveilig in mijn eigen huis. De drie mannen lopen vrij rond en ik kan niet op de politie rekenen.”